

Operațiunea Anaconda

✉ Locotenent Constantin MIREANU
danmireanu@presamil.ro

Dumnezeu nu este chirurg

Aflând despre fericitul eveniment, am petrecut câteva ore plăcute printre chirurgii militari. Totul s-a petrecut ca un vârtej, pentru că viteza cu care se desfășoară activitățile și fluxul de pacienți la chirurgie cardiovasculară sunt năucitoare. Trecând de pe o ușă pe alta, întrebând în stânga și-n dreapta, discutând și cu pacienții care așteptau deloc indiferenți salvarea care urma să vină din mâinile celor intervievați, am început să pricep, în cele din urmă, acel banc care circulă printre chirurgi, și anume, diferența dintre un chirurg și Dumnezeu: *Dumnezeu nu este chirurg...*

Nu este deloc simplu să vorbești cu un medic specialist, indiferent de specialitatea acestuia, dacă nu ai cunoștințe minime de medicină. Limbajul și lumea lor sunt cu mult diferite de ale noastre. O lume pe care noi de cele mai multe ori, pe bună sau nu dreptate, o judecăm, o condamnăm, o recunoaștem sau o respectăm. Sau poate că toate laolaltă. V-aș invita să nu vă gândiți, în ciuda tuturor lucrurilor negative pe care le-ați trăit sau auzit despre medici, că aceștia nu sunt afectați, uneori dărâmați,

de-a dreptul, de insuccesul unui demers medical. Dacă ar fi să ne gândim la noi înșine, la cât ne este uneori de greu să o luăm de la capăt, să ridicăm fruntea și să mergem mai departe, după un eșec, poate că am vedea altfel lucrurile. Așa se simt și chirurgii. De multe ori, cu toate procedurile respectate, cu toate operațiunile efectuate ca la carte, viața pacientului se scurge ușor printre degetele lor. Pentru că viața este mereu mai puternică. Dar tăria de a o lua de la capăt vine mereu din ochii pacientului care cere ajutor. Care imploră, care este disperat. Pentru că el, suferindul, se uită la medic ca la un Dumnezeu. Și alături de el, o întreagă familie. Și nu poți rămâne insensibil la asemenea priviri. De aceea și doctorul Droc avea emoții înainte de a începe operația. *În chirurgia clasică, spune chirurgul, palpezi (simți) organul țintă și îl privești. În cea endovasculară simți proteza (sau sistemele introductoare)... și privești un ecran. O mișcare greșită și ai rupt artera. Este o senzație complet nouă... De altfel, procedura folosește raze X (angiograf) și substanță de contrast. Trebuie să te adaptezi pentru a nu depăși limitele (atât pentru bolnav, cât și pentru tine), altfel acestea sunt nocive. În*

sală vorbeau unui româna, alții germana. Engleza însă ne-a unit pe toți.

De ce Anaconda? Pentru că are inele paralele, ce pot urma diversele angulații ale arterelor, mulându-se ca un șarpe, încheie chirurgul Ionel Droc micul discurs.

Era vorba de un pacient al cărui corp nu ar mai fi suportat o intervenție chirurgicală clasică. Ar fi însemnat deschiderea cavității abdominale, iar vârsta și organismul slăbit nu ar fi permis asta. Singura șansă, mai degrabă minune, ar fi fost această proteză pe care nemții o folosesc încă din 1994 și a cărei implantare nu presupunea decât o mică incizie în zona inghinală.

O premieră națională ar trebui să semnifice un început de drum, o deschidere pentru un nou tip de chirurgie, cea endovasculară. Din păcate, drumul este mult mai lung, datorită costurilor foarte ridicate. A fost demarat un program care ar trebui să cuprindă, pentru început, zece asemenea operații pe an. Costul pentru o procedură medicală de acest gen ar fi, în medie, 8000 de euro, excluzând manopera. Au fost propuse două centre pilot, Institutul de Boli Cardiovasculare Prof. Dr. C.C. Iliescu și Centrul de Boli Cardiovasculare al Armatei.

1 Denumirea protezei endovasculară folosită pentru tratamentul anevrismului de aort abdominal subrenal.

Nu mică le-a fost mirarea colegilor din echipa profesorului german Dieter Raithel, când acesta, revenit la Nürnberg, după două zile petrecute în România, printre colegii de la Centrul de Boli Cardiovasculare al Armatei, le-a povestit despre succesul operației efectuate în premieră la noi. Nu le venea să creadă. Au fost impresionați de viteza și de profesionalismul medicilor români, pentru că era ceva cu totul nou, despre care citiseră doar teorie. Pe măsură a fost și minunea din viața norocosului pacient, de 74 de ani, care altfel nu ar fi avut șanse foarte mari de supraviețuire. Pion principal, din partea României, a fost medicul militar Ionel Droc, chirurg în cadrul Centrului de Boli Cardiovasculare al Armatei, un vechi prieten al profesorului german. Pacientul s-a externat la 72 ore după operație, cu plăgile în curs de vindecare chirurgicală. Anaconda fusese implantată! Echipa, formată din profesorul Dieter Raithel (Nürnberg) și doctorii Ionel Droc, Dumitrașcu Gheorghe, Birgit Materna (Berlin), Niță Daniel, Mihai Dumitrașcu, Ștefan Deaconu și Ovidiu Lazăr (anestezist), putea încheia fericită o zi plină.

GENERAL, LA 80 DE ANI

✉ Căpitan Cristian DUMITRAȘCU

Într-o zi de miercuri, pe 12 martie 1942, în plin război mondial, după o săptămână de ploii care au produs mult noroi în satul natal, mama m-a întrebat dacă mai vreau să mergem la Alba Iulia, 12 km pe jos. Am zis că vreau să mergem, aveam o pornire irezistibilă să plecăm din Ghirbo, către Alba Iulia! Am plecat printre dealurile cufundate în ceață, iar clopotele bisericii aveau o rezonanță nemaiauzită până atunci. Până la 14 ani nu văzusem orașul, era prima dată când mă despărteam de lampă, și când aveam să calc pe un trotuar luminat de lămpi electrice. *"Băiatule, curăță ghetetele, că știu că tu nu vei mai călca în noroi"*, mi-a zis mama, care m-a condus printre locurile pe unde cu câteva sute de ani în urmă călcase Mihai Viteazul, ceea ce m-a impresionat atât de profund că mi se părea un vis!

Așa a început drumul prin viață al unuia dintre cei mai carismatici muzicieni militari, Emilian Ursu. Este de altfel, până acum ultimul general provenit din corpul ofițerilor de muzici militare care a deținut funcția de inspector de armă; a lăsat moștenire multe compoziții și aranjamente orchestrale ale unor creații din repertoriul clasic universal, ori ale unor piese din folclorul românesc, care au rămas în repertoriul orchestrelor de suflători din toată țara. Este cel mai longeviv inspector general al Muzicilor Militare (a activat între 1977 și 1991), iar legenda spune că ar fi trebuit să fie avansat general încă de la finele anilor '70, dar că politica de cadre aflată sub directă îndrumare a Elenei Ceaușescu

în acea vremea, era una clară pentru dirijorul care conducea perfect grandioasele parade militare de la 23 august, dar care fusese bănuț de legături prea strânse cu biserica: să rămână colonel! Și a rămas colonel până la căderea regimului comunist, fiind avansat imediat după evenimentele din decembrie 1989, la gradul de general de brigadă.

La finalul lui 2007, generalul de brigadă în rezervă Emilian Ursu a împlinit 80 de ani. Cu o istorie personală fascinantă, începută în acel 12 martie 1942, când mama sa l-a dus la garnizoana Alba Iulia, - unde pe atunci locotenentul Dumitru Eremia (care avea să ajungă peste ani primul general de muzică) l-a angajat imediat în muzica militară a

garnizoanei, pe funcția de copil de trupă -, cu un drum continuat prin multe alte orașe ale țării, cu trei luni de școală militară de infanterie la Sibiu, cu prezențe numeroase în corul bisericii din oraș, (prezențe care i-au atras stoparea avansărilor despre care am menționat), Emilian Ursu este cu siguranță un personaj ce iese imediat în evidență. Așa s-a întâmplat și la aniversarea celor 80 de ani de viață când, la sediul Muzicii Reprezentative a Ministerului Apărării, inspectorul de acum, colonelul Valentin Neacsu, alături de întreg stafful inspectoratului și de cei din comanda Centrului de Pregătire pentru Muzici Militare, au organizat un concert aniversar "marca Ursu", cu piese cântate live și dirijate de sârbătorit și cu o serie de audii ale altor interpretări mai vechi, din concerte înregistrate pe scena Ateneului Român ori din festivaluri internaționale. Am simțit la Emilian Ursu aceeași emoție surprinsă de imaginile unui documentar istoric, emoție pe care a trăit-o să zicem un pilot octogenar ce a mai zburat o dată avionul care a fost însăși viața lui! Așa l-am simțit pe dirijor, pășind verde în costumul de general, pe podium în fața Muzicii Reprezentative, la fel de energic ca în urmă cu 30 de ani! Poate că la unele pasaje nu mai era tot atât de sigur la manșă sau poate că sufletul sau de ardelean aprig a ținut să mai urce încă o dată la pupitrul, așa cum un fost mare fotbalist ar accepta să mai joace încă o dată pentru un sfert de oră într-un meci oficial, asumându-și dansului săbiilor din tinerețe...

Apoi a vorbit despre toate câte s-au întâmplat în ultimii șizeci și ceva de ani

de la Ghirbo la Alba Iulia, de la cele trei luni petrecute la Școala de ofițeri de Infanterie la Sibiu, la Școala militară de muzică din București, de la Conservator la toate turneele prin lume cu Muzica Reprezentativă... Nu a fost deloc modest și nici nu cred că i s-ar fi potrivit haina unui om care stă cuminte la locul lui și se mulțumește eventual cu recunoașteri tardive. Știe exact care i-a fost valoarea, se vede că a gândit foarte bine ce să ceară subordonaților, dar a fost sever în primul rând cu propria persoană! Și acum, la 80 de ani, are o energie și o luciditate care îmi lasă impresia că ar reconstrui din temelii orice. L-am văzut în urmă cu vreo cinci ani, la o aniversare a Școlii Militare de Muzică, explicându-i secretarului de stat pe atunci, Sorin Encuțescu, o strategie de revitalizare a muzicilor militare, strategie care era dezarmant de logică și eficientă, parcă scoasă din cărțile managerilor de succes! Evident că de la teoria unui inspector pensionar și până la decizia politicului este cale lungă.

În fine, aniversarea celor 80 de ani i-a adus și o mare satisfacție: "Muzica Reprezentativă este mai bună ca pe vremea mea" au fost vorbele bătrânului general. "Bătrânului" e un fel de a spune, pentru că are alura unui bărbat viguros cu 20 de ani mai tânăr. Nu știu dacă Emilian Ursu este omul complimentelor gratuite, nu cred că le-a făcut vreodată și cu atât mai puțin ar fi avut acum vreun motiv să spună altceva decât ceea ce gândește cu adevărat. Nici pe vremea când era copil de trupă, la 15 ani, și nici când este, iată, general la 80 de ani.